

[Eva Rothenborg.]

stemplet som asociale og retsundergravende på grund af denne holdning.

Aviserne har flydt over med såvel saglige som usaglige debatindlæg i Glistrupsagen. Bl. a. har såvel advokaten hr. Schlüter og den tidligere justitsminister hak i hæl sammenholdt Glistrupsagen med Normannssagen, og fru Nathalie Lind hævdede patetisk, at hr. Glistrup vel ikke skulle stilles anderledes end en hvilken som helst hr. Petersen i dette land.

Her er vi vel i bund og grund ved et kernepunkt. Hvis nemlig hr. Glistrup havde kørt bil og overtrådt to alvorlige paragraffer i færdselsloven og dermed invalideret et andet menneske, eller hvis hr. Glistrup havde voldført folketingsportnerens kone, eller hvis hr. Glistrup havde stjålet marcipanbrød i folketingets kiosk, så var der ikke én eneste af fremskridtsgruppen, inklusive hr. Glistrup selv, der ville have stemt imod ophævelse af immuniteten. Men det har hr. Glistrup ikke; det, hr. Glistrup har gjort, er at offentliggøre den råddenskab, der er indeholdt i vort skattesystem, som er lovgivet af netop de politikere og gennem en årrække benyttet, for ikke at sige udnyttet, af netop de politikere, der nu kræver hr. Glistrup trukket for retten i en sag, som både for hr. Petersen og en hvilken som helst anden borger i dette land var endt ved landsskatteretten. Nej, hr. Glistrup skal ikke stilles anderledes end en hvilken som helst hr. Petersen, og deri ligger hovedårsagen til gruppens holdning.

Siden det nu er blevet så moderne i dette høje ting i en hvilken som helst anden anledning at flagre med § 56, så vil jeg gerne høre, om der er nogen herinde, som ønsker at formene fremskridtsgruppens 24 mand retten til at stemme efter deres overbevisning. Jeg vil gerne bede dem om at rejse sig her og nu, for så kan det jo være, at debatten skal have et lidt andet indhold. Da det ikke synes at være tilfældet, vil jeg foreslå, at man fremtidig dropper det tåbelige indlæg i debatten.

Og så er der det tilbagevendende spørgsmål om sagens politiske indhold, det indhold, som så flittigt og intenst bliver benægtet fra de andre partiers side. Jeg tror ikke, der er et medlem her i tinget eller én eneste dansker, som ikke er fuldt klar over, i hvil-

ken helt utilstødelig grad man har forsøgt at slå politisk mønt af Glistrupsagen. Jeg citerer i flæng: Glistrup kan ikke sidde i en regering, så længe han har en sag løbende ved byretten. Ingen fremskridtsfolk kan komme i betragtning ved en regeringsdannelse eller det, som man med et meget pudsigt ord herinde kalder realitetsforhandlinger, hvad det så end måtte betyde. De kan ikke blive inddraget i noget i det hele taget, så længe deres holdning i immunitetssagen er, som den er.

Med andre ord, man forsøger bevidst og utilsløret at afskære hele fremskridtsgruppen og dens vælgere fra at få politisk indflydelse. Man har forlods lagt en kurs, der har til hensigt at lægge en kvælende hånd over den indflydelse, vi har haft, har og vil få på dansk politik, og så håber man, at såvel vælgere som folketingsgruppen en dag vil blive trætte af altid at løbe panden imod en mur. Man har med andre ord her fundet den langsigtede løsning, som man i intet andet tilfælde har været i stand til at finde på Christiansborg, siden Adam var en lille dreng.

Alle midler kan og bliver benyttet. Man knalder seksspaltede overskrifter op i aviserne om, at nu er Glistrup blevet anklaget for bedrageri og åger. Og mange måneder senere kan en omhyggelig avislæser finde en beskeden notits nederst på side 6 om, at nu har anklageren desværre måttet frafalde tiltalen, for der var ikke noget grundlag. Senest i går, lige før denne debat, placerede man med velberegnet strategi Per Lindegaards store indlæg i avisen om manglende politisk indhold i Glistrupsagen. Sjældent har jeg set den berømte bukkefod stikke længere og mere forstemmende frem. Helgarderet sig har man til overmål. 3.000 punkter omfatter anklagen, og nu kan man med sindsro se frem til, at nogle af de alleryngste medlemmer af dette ting vil kunne nå at opleve byretssagens afslutning, inden de går af med pension. Deres børn vil kunne følge behandlingen ved landsretten, og hvis deres børnebørn er rigtig heldige, vil de komme til at opleve den endelige behandling ved højesteret, for det skal jo nok vise sig til den tid, at man kan give dispensation for højesteretsbehandling, for så går der jo altid et par år til.

Hele denne retssag og det faktum, at vi